

ISKALA SVA SE . . .

STANO KOSOVEL

I.

Iskala sva se in se nisva našla.
Pa kaj zato! Ptič pel je, grm brstel,
in blažen čas je v moji duši tlel.

Poslušala sva čiste melodije.
In od obeh nihčè, nihčè ni znal,
kako se bliža nama silen val.

Pobožno pred oltarjem sva molila.
Mirnó gorela je pred Večnim luč,
bil v svilo všit je na blazino ključ,

in ko so v kotih žarki trepetali,
molitev združila je v sanjah dva.
In polna blagorov med svet sva šla . . .

II.

Obnovljen čas zlato iz solnca prede.
Zelena trava diha iz dobnav
in njen poslanec je spomin sanjav.

Izpod platan me na grobove vede.
Kaj misli duša, ko jo senčni park
je zapustil ob gredi samotark?

Naj rož natrže, naj jih v šop povije
in naj jih nese tja, kjer nema smrt
odpira trudnim vrata v spanja vrt?

Ali visoko pramen naj zasije
in vznese, bojaželjno jo, kot je,
nad tista polja, kjer prostost cvetè?

O ženska, kar sem v tvoji družbi čutil,
kar iz oči sem tvojih bleska pil,
in kar potem sem v sebi jasno slutil —

zdaj se zavedam: božji blisk je bil!